

Mea culpa.

Mesec, ki se je bil skríl za nekaj časa za oblaček, je zopet posijal skozi okno in lil svojo blede luč na podobo, ki je visela ob mojem vzglavju. Bila je to podoba, ki mi je bila najdražja, najljubša na tem svetu. Gledal sem jo dolgo ... In zazdelo se mi je, da se njene oči oživljajo, ustnice govorijo kot nekdanj ...

»Ne bodi žalosten in piši večkrat!«

Mati moja, zakaj se ti trese roka, ko mi jo podajaš v slovo? In kakor da bi vedela za moje misli, si se trudila, da bi me pogledala bolj pogumno in da bi se nasmehnila. Posrečilo se ti je, toda v potezih na obrazu sem uzrl pritajeno boleost, v očeh solze, ki so hotele na dan, a jim je branila ljubezen. In moj Bog! — Spoznal sem, da so te besede hladne samo na videz, ta pogled in nasmeh — umeten in da tvoje srce trpi, zelo trpi tudi zaradi tega, ker zatajuješ svojo bol, da bi dala s tem meni poguma.

»Toda hiteti moraš, ker vlak gre že ob sedmih!« — In nasmehnila si se vdruživši še z večjim trudom in večjo težavo.

Obrnila si se vstran, jaz pa sem hitel vun, kajti vedel sem ...

Ko pa sem stopal doli po vasi, sem se ozrl še enkrat nazaj in zagledal pri oknu tebe in vse objokane so bile menda tvoje oči.

V zvoniku je bila ura polnoč.

Tudi takrat si slišal biti polnočno uro, veš, takrat v tisti septembrovi noči, ko si ležal pod kozolcem, ko si ključoval njej, ker te je pokarala.

Dà, dà, že vem. Mislil sem, da sem bil sam, toda ko je posvetil mesec, sem se ozrl naokrog in ne daleč od mene, na kupu sena je sedela — ona. Še sedaj jo vidim, kako ima glavo podprto, kako globoko vzdihla,

»Pojdi domov, prehladil se boš, ker nisi navajen zunaj spati!« — In potegnila me je nalahko za obleko.

Jaz sem molčal.

»Greš?«

»Pojdite sami,« sem se razjezil. »Jutri grem po svetu«.

Ona je pa zopet sedla na kup sena in si zopet podprla glavo z rokami ...

Gledal sem jo ... In čudno: česar bi ne opravila jeza, je opravila njena ljubezen. Pri srcu me je začelo nekaj boleti in spoznal sem, da sem storil greh, grd greh. Zasmilila se mi je mati in najrajši bi bil pokleknil pred njo ter jo prosil odpuščenja. A ta moja mladostna strast!...

V tem sem zaspal in ko sem se prebudil, je bila ura polnoč. Željno sem se ozrl tja, kjer je poprej ona sedela. A tedaj je ni bilo več tam. Solze so mi prišle v oči.

Kmalu je prišla po stezi neka oseba. Stopala je počasi in se tesno zavijala v ruto, kajti noč je bila precej mrzla. Bila je — mati.

»Greš sedaj?!«

»Grem!« sem odgovoril navidežno hladno. Če pa bi bil povedal to, kar mi je bilo v srcu, bi bil to vrisk, izliv vse moje vzradoščene duše.

Mirno in tiho je bilo po vasi. Le tu pa tam je zapel kak petelin svojo jutranjo pesem. In nebo je bilo nasuto z zvezdami. Molče sva stopala z materjo . . .

Ko pa sva prišla pred hišo, se nisem mogel več zmagovati. Stopil sem tesno k nji in ji zašepetal: »Mati, ali mi odpustite?«

*
*
*

Zunaj je zalajal pes. Dol s stene pa je zrla name mati in v mesečini se mi je zdelo, da se mi je nasmehnila, da mi je pokimala. Po licu mi je zdrsnila solza. —

Letos mi je mati umrla. Ko zdaj odhajam od doma, ni nikogar več, da bi gledal s solzami v očeh za menoj. In če zopet kam zablodim, kot zablodijo včasih mladi ljudje, ni nikogar več, ki bi prišel k meni in mi dahnul v dušo luči in v srce hrepenenja po svetih vzorih, po višjih ciljih.

R. Pečjak.

Deklamovanke.

1. Otroški raj.

Vrtiček znan mi je na sveti,
vanj pridem rad čez noč, čez dan;
nihče ne more ga razdreti,
ker angel straži pota vanj.

Tu vedno je očem odprta
modrina jasnega neba,
kot demanti po travi vrta
se tamkaj rosa lesketa.

Studenčki čisti brez zapreke
po vrtu tem glasno tekó,
najlepše nosijo obleke
cvetice, ki le-tâm cvetó.

Metulji tam na zlatih krilih
veselje le raznašajo;
in slavčki se v glasovih milih
iz grmov vseh oglašajo.

Tam hitro žalost umirí se,
saj v srcu vedna je pomlad,
med vej zelenjem pa blesti se
ob enem tukaj cvet in sad.

Nikdar ni v vrtu tem brezupa,
prepira, jeze, zlobe ne;
šume čebele tam brez strupa,
brez trnja rože tam so vse.

Tam vse svetlejše solnce vzhaja
in lepše zvezde ima noč;
tam radost vsako žal oslaja,
skrbi so daleč, daleč proč.

Po zemlji vrta ne iščimo,
saj vsakdo v sebi ga ima:
le kot otroci vsi bodimo
in vrt imeli bomo ta.

Hoffmann von Fallersleben. — Fr. Ločniškar.

